

MOTYL

OBĚT

ERIKA RIDZIOVÁ

OBET

OBĚŤ

ERIKA RIDZIOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Erika Ridziová 2015
Design © Motýľ design 2015
Cover photo © Aleshyn Andrei/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-059-9

Prológ

17. júl 2012

„Uvedomuješ si, čo odo mňa žiadaš?!“

„Je to jediné riešenie, braček. Musíš mi pomôcť!“

„Ale to je úplné bláznovstvo!“

„Závisí od toho celý náš život. Už nejde len o mňa. Ale predovšetkým o Sáru! Ty... mi musíš pomôcť!“

„Ako mám žiť s takým tajomstvom? A čo bude s ňou? Ty si zošalel!“

„Bude to ťažké pre nás všetkých. Ale nepoznám iné východisko. Ver mi, že keby som mohol, urobil by som čokoľvek.“

„Ja to nedokážem! Ako mám s takou strašnou lžou chodiť po svete? Poznáš ma, neviem nič hrať.“

„Toto bude tvoja najťažšia životná úloha, braček. Viem, že žiadam priveľa. Ale inak to nejde.“

„Je to svinstvo, totálne svinstvo! Voči nej. Ona to neprežije...“

„To nevrav! Veď to robím pre ňu. Už nezáleží na inom, len na nej. Aby žila. Časom... bude šťastná. Je pre mňa všetkým. A ty si jediný, komu môžem dôverovať. Máš v rukách jej šťastie. Dohliadneš na to. Prisahaj!“

„Neznášam ťa. A myslím si, že ti to nikdy neodpustím.“

„Ja viem. Ani ja si to neodpustím. Ver mi... Ale prisahaj!“

„Prisahám.“

Jún 2012

Urobila by preňho čokoľvek. Celá sa vznášala od lásky k svojmu mužovi. Napäto počúvala známy štrkot jeho kľúčov v zámke a nevedela sa dočkať toho, ako vojde, vyzuje sa a potichu vkľzne cez dvere, aby ju prekvapil. Ona sa zasmee, bude sa tváriť prekvapene, hoci už niekoľko minút sledí na každý zvuk z ulice a začuje jemné pípnutie, keď zamyká auto. Rozšantená, akoby dostala vytúžený darček, mu skočí do náručia, nechá sa hladkať, objímať, zbozkáva mu celú tvár a napokon sa budú dlho nežne milovať. Hoci sa tento rituál opakuje takmer každý deň, zakaždým ju rovnako očarí. A ona je stále tým pochabým dievčatkom, ktoré sa odovzdane vkladá do jeho náručia, aby ju celú pohltilo. Rovnako ako pred ôsmimi rokmi, keď ju po prvý raz pobozkal. Zdalo sa jej vtedy, že je to sen. A vedela, že sa z neho už nikdy neprebudí.

Dnes jej útla bytosť pulzovala ešte väčším vzrušením. Očakávala ho s tlčúcim srdcom, pripravená splniť mu každé prianie. Veď mali výročie! Nemohla uveriť, že je to už osem rokov. Jej láska odvtedy každým dňom narastala. Poslednýkrát sa kriticky prezrela v zrkadle, pochabo vyplazila jazyk svojmu obrazu, vytiahla si z nedbalého drdolu prameň vlasov a skryla si ho za ucho – tak sa mu to páčilo. Nemal rád, keď sa maľovala, a tak si len jemne pretrela pery leskom a mihalnice zvýraznila špirálou. Vždy vravel, že takto je najkrajšia. Prirodzená a nádherná.

Obliekla si šaty, ktoré jej daroval k narodeninám. Boli tmavozelené, zamatové, mali rafinovaný strih, širokú sukňu pod kolená a jemne jej odhaľovali plecia. Vybral ich s vkusom, ktorý na ňom vždy obdivovala. Túto farbu mala najradšej. A on vravel, že jej zvýrazňuje oči. Chcela byť pekná pre neho. Aby nikdy neoľutoval, že si ju vzal. Poslednýkrát skontrolovala hrnce na sporáku, zapálila sviečky vo vysokom svietniku na stole.

Zostávalo posledných pár minút. Vždy bol presný. Ani dnes, keď mali taký významný deň, určite nebude meškať.

Pred bránkou zastavilo auto. So zatajeným dychom utekala do kuchyne, aby mu nepokazila radosť z prekvapenia. Telom jej prebehla triaška, ktorú pociťovala vždy, keď začula jeho kroky na schodíkoch pred dverami ich veľkého domu. Konečne! zaradovala sa. Keď vošiel do kuchyne, tvárila sa, že čosi mieša v hrnci.

„Ahoj, Jahôdka moja,“ šepol jej do ucha a pobožkal ju na spánok.

„Och, ale si ma vyľakal!“ zvolala presvedčivo a položila si ruku na srdce. „Vždy sa tu tak potíšku zjaviš! Vitaj doma, miláčik!“ obe ruky mu omotala okolo krku a vtisla mu naň bozk. „Ale, ale... čo to tam skrývaš?“ zvedavo vyskočila na špičkách, aby sa pokúsila nazrieť mu ponad plece za chrbát. Prevyšoval ju však takmer o dve hlavy, a tak sa jej nepodarilo uvidieť, čo tam ukrýva.

„Ty zvedavec!“ okríkol ju naoko prísne. „Ale počkaj. Musím si túto vec odložiť, lebo by som ťa inak nemohol poriadne vystískať, žena moja! Podrž,“ akoby mimochodom jej vopchal pod nos kyticu orgovánov. „Tieto som ukradol v susedinej záhradke. Nebi ma, ja viem, že sa to nepatrí, ale pozri sa, nie sú pekné? Pôvodne som si ich chcel nechať, ale keď vidím, ako sa na ne pozeráš, darujem ti ich. Viem, ako máš rada orgován a tento pekne vonia. Jednoducho sa nedalo odolať. Hneváš sa na mňa, moja drahá?“

„Och, ten je nádherný! Tentoraz ti odpúšťam ten hrdelný zločin, ale len preto, že máme dnes sviatok! Milujem ťa!“ ponorila si nos do kytice bledučko fialových orgovánov. „Vieš, ako veľmi zbožňujem orgován! Si najlepší muž pod slnkom! Ale aj ja pre teba niečo mám...“ odstúpila nabok a slávnostne ukázala na hrniec, ktorý predtým obviazala červenou stuhou a na vrchu pokrievky uviazala veľkú mašľu. „Tramtarará! Tvoja

oblúbená!“ zvolala nadšene a pozorovala jeho reakciu na svoj majstrovský výkon.

„To je pre mňa? No nie! Krásne balenie!“ zasmial sa a objal ju. „Ty moja sladká Jahôdka, ty vieš, ako ulahodiť svojmu večne hladnému manželovi!“ podišiel k hrncu a nedočkavo odbalil mašľu. „Uau, to je držková! Fíha, teda, ty sa nezdáš, tuším sa v kuchárskom umení čoraz viac zdokonaľuješ!“

„To je iba predjedlo,“ povedala spokojná so sebou.

„Ale ja sa aj tak najviac teším na zákusok...“ potmehúdsky sa uškrnul a pritiahol si ju k sebe. Potom sa jej žiadostivo zahryzol do ušného lalôčika.

„Počkať, počkať... najprv predjedlo, potom hlavné jedlo a až potom zákusok. Dala som si záležať. Urobila som tvoju oblúbenú mexickú omáčku. Tak poď, lebo nám sviečky dohoria a všetko ti to vychladne...“ jemne ho odtisla, hoci jeho dotykom a bozkom odolávala len ťažko.

„Ty, ale tak sa mi zdá, že som voľačo počul! Ty si to nepočula?“ zrazu sa od nej odtiahol a zatváril sa, akoby sústredene načúval. „Zdá sa, že to bolo na terase... Počkaj... čo to tam je?“ začudovane sa díval do tmy za balkónovými dverami.

„Kde?“ vyplašene ho sledovala. Chytil ju za ruku a ťahal k dverám.

„Tam... Tuším sa tam čosi pohlo... Počkaj, hneď to zistíme...“

„Nerob... bojím sa!“ zašepkala a pevne sa ho chytila za ruku.

„To by si sa teda mala, lebo tam fakt tuším čosi je... Pozri sa!“ odsunul veľké presklené dvere vedúce na terasu. „Aha! Bodaj ťa... čo to je? Asi sme mali návštevu,“ zatváril sa tajomne a jemne ju postrčil von.

Zahľadela sa do tmy. Na terase stála veľká ratanová hojdačka, ktorá sa jemne knísala vo vetre a vŕzgala. Na nej sa čosi hýbalo. Dačo biele akoby sa nafukovalo zakaždým, keď sa do toho oprel vietor.

„Och, ty blázonko! Čo to je?“

„Ja? Prečo ja? Len sa pozri, čo to je za čudo. Netuším, kde sa to tu vzalo. Bodaj ťa...“ poškrabkal sa v tmavých vlasoch. „Ty si to tam nedala? Tak tomu už fakt nerozumiem...“ krútil hlavou a tváril sa záhadne.

„Och, Filip... ty si... neuveriteľný! To som si vôbec nezaslúžila! Je úžasná! Ale... mne by úplne stačil ten orgován, hoci aj kradnutý...“ smiala sa šťastne.

„Azda si si nemyslela, že ťa obdarujem len ukradnutým orgovánom? Žena ako ty si zaslúži niečo extra! Teda okrem extra manžela, samozrejme,“ zvolal pochabo a natešene sledoval, ako opatrne odhrňa baliaci papier z obrovskej kytice orchideí, ktorá bola takmer taká vysoká ako ona sama.

„Ďakujem ti, môj milovaný! A nielen za tie kvety, ale predovšetkým za všetky tie roky, ktoré si mi venoval, a za to, že si to už osem rokov vydržal a dúfam, že ešte dlho vydržíš!“ položila kyticu na stôl a pevne ho stískala, pričom ho neustále bozkávala a do ucha mu dychtivo opakovala: „Ďakujem, ďakujem, ďakujem...“

„Pozor, opatrne... tuším tam ešte niečo je! Aha... nejaká škatuľka vypadla. Čo to len môže byť?“ upozornil ju. Len čo zbadala nový darček, ako dieťa priskočila ku škatuľke, ktorá sa uvoľnila, hoci bola o kyticu priviazaná stuhou, a skotúlala sa na zem. „Teda... ešte ďalšie prekvapenie? To už neunesiem, tolko šťastia! Mala by som si z neho nechať aj na zajtra!“ odhodlane ju položila na stôl. „Ale nevydržím to!“ vrhla sa na darček a nedočkavo z neho strhla zlatý papier. Otvorila kazetu a oči jej zažiarili. „Ty... ty si blázon! Filip, veď to muselo stáť celý majetok! To si predsa nezaslúžim!“ v očiach sa odrážal ligot smaragdov z náhrdelníka a náušnic.

„Zaslúžiš. A ešte oveľa viac,“ povedal, vybral náhrdelník a zapol jej ho na krk. Potom ju naň nežne pobožkal. „Za všetku tvoju lásku a trpezlivosť... Tak a ešte náušničky.“

„Presne sa hodia k týmto šatám. Si neskutočný!“ skríkla a znova ho obsypala bozkami.

„To ty,“ objal ju a zhlboka vdýchol jej vôňu. „Keď som ťa pred tými skoro deviatimi rokmi prvýkrát uvidel u seba v kancelárii, nikdy by som si nebol pomyslel, koľko šťastia mi to priniesie! Ďakujem ti, Sára.“

Šťastne sa zasmiala. „Ale, prosím ťa, poď už k stolu! Inak celá moja snaha vyjde nazmar a studená držková ti nebude chutiť!“

„Som tvojím poddaným, urobím, čo povieš, moja kráľovná!“

Poslušne ju nasledoval k stolu a dal sa obslúžiť, čo celkom odporovalo jeho vyjadreniu. „Ty nebudeš? Dúfam, že nie, lebo mi málo zostane,“ vyhrnul si rukávy na košeli a postavil pred seba celý hrniec, schytil naberačku a chystal sa jesť priamo z neho.

„Neboj sa, je celá tvoja!“ ubezpečila ho spokojne a zatiaľ, kým jedol, servírovala na stôl hlavný chod.

„Už sa neviem dočkať zákuska...“

„Len vydrž, drahý, na ten sa vyplatí počkať...“

„Vrrr... Už ani nie som hladný...“ zavrčal žiadostivo, jedlo si viac nevnímal a utekal za ňou do kuchyne. Práve vysadla na linku a začala umývať jahody, pričom si jednu hodila do úst. „Hmmm... aké sú sladučké, ochutnaj!“ strčila mu jednu nasilu medzi zuby, keď ju chcel pobožkať. Hravo si preložila nohu cez nohu, pričom jej spod šiat vykuklo koleno a kúsok čipky z pančušiek, ktoré si kvôli nemu obliekla.

„Ty si najsladšia... moja Jahôdka... A vieš čo? Chcel by som, aby tie smaragdy na tebe vynikli. Chápeš, ideálne by bolo, keby si si nechala len tie náušnice a možno aj... náhrdelník, ale už nič iné. Perfektne by sa vynímal tuto... Hmmm...“ prehltol jahodu a celým telom sa naklonil k linke, na ktorej sedela.

„Ale... čo bude s dezertom? Chcela som ti ponúknuť zmrzlinu s horúcimi jahodami...“ namietla chabo, ale oči sa jej blyskli pokušením. Nikdy mu nevedela odolať.

„Myslím si, že by som si ich radšej dal priamo z tvojho horúceho tela, Jahôdka,“ zašepkal, pritiahol si ju k sebe a bruškami prstov jej pomaly prechádzal po kľúčnej kosti k zátylku a potom sklúzol nižšie k zapínaniu šiat na chrbte. Našiel zips a pomaly ho rozopínal.

„Ale... počkaj chvíľku, miláčik... Ešte mám pre teba jeden darček...“ hlas sa jej zadržával. Pokúšala sa odolať jeho dotyk, ale cítila, ako sa jej teplo rozlieva z líc do prs a lona, celé telo jej zaplavovala slasť a v hlave jej hučal príboj túžby.

„Hm... tento sa mi páči najviac. Ty si môj darček. Nič iné už nepotrebujem!“ pobožkal ju sprvu nežne, potom čoraz nástojčivejšie, až nad sebou celkom strácala kontrolu. O chvíľu bola nahá a rozpálená, dychtivo mu rozopínala košeľu a jemne sa rozkročila, aby ho mohla cítiť na svojom lone. Pomaly jej zvliekol šaty a pritiahol si ju k okraju kuchynskej linky, aby dočiahol na miesta, ktoré patrili len jemu. Keď ju úplne vyzliekol a na hrudníku sa jej v prítmí jagali len zelené kamene, položil ju na chladivý mramor a na moment sa od nej odtrhol, aby si ju mohol prezrieť. „Tak... teraz je to skoro dokonalé. Ešte jahôdky...“ s tými slovami podišiel k miske pri umývadle a porozkladal jej po nahom tele niekoľko jahôd. S iskrivým pohľadom si ju prehliadal, najprv ju vášnivo pobožkal na pery a potom jej z prs, pupka a priehlbinky pod rebrami zbieral zubami ovocie, ktoré jemne rozhrýzol, až sladká šťava stiekla po jej horúcej pokožke ako krv. Prehla sa pod dotyk jeho jazyka, keď jej z tela rozkošnický oblizoval jahodovú dužinu. „Hmmm... takýto zákusok som si ani vo sne nepredstavoval, moja najdrahšia. Si taká sladučká... Neviem sa ťa nabažiť...“ mrmlal medzi bozkami. Tie slová už počula tisíckrát, a predsa mali nad ňou zakaždým magickú moc. Obaja boli rozpálení vášňou, roztúžení a žiadostiví rovnako ako po prvý raz. Nikdy sa nedokázali nasýtiť vzájomných dotykov.

Ich súhra bola priam nadpozemská a Sára bola presvedčená, že určite pochádza z iného sveta. Celou svojou bytosťou ho

oddane ľúbila. Ani po rokoch nemohla uveriť, že tak nečakane našla zmysel svojho dovtedy tvrdého života, a bola nevýslovne vďačná osudu, že jej tohto muža poslal do cesty.

„Láska moja...“ vzdychla opitá slasťou, keď sa konečne pozviechala z kuchynskej linky. „Musím... musím ti ešte niečo dať.“

„Ale ja už predsa nič viac nepotrebujem! Obdarovala si ma priam rozprávково, Jahôdka moja najsladšia! Pripadám si, akoby som nebol tvoj manžel, ale len milenec!“

„A to už prečo, ty blázonko?“ zasmiala sa. S ním sa mohla stále smiať. Akoby jej chcel osud čosi vynahradiť.

„Si taká vášnivá, akoby sme sa spoznali len pred týždňom alebo akoby si čakala, že sa každú chvíľu na prahu zjaví manžel a budeš ma musieť ukryť na balkón! Uf!“

„No vidíš! A predsa mám pre teba ešte jedno prekvapenie!“

„Ešte? Nuž... keď mi dáš trošku času, zopakujeme si to!“

„Ale nie! Prestaň!“ smiala sa Sára a utekala ku skrinke v jedálni, kam ukryla svoj darček. „Toto bude niečo lepšie!“ podala mu tyrkysovú obálku.

„Fíha! Čo to len môže byť? Mám hádať?“ privoňal k listu. „Vonia ako ty!“

„Hádaj!“ prikývla, pritískajúc si na prsia šaty, ktoré zodvihla zo zeme. On stál pred ňou nahý, bez ostychu. Mal krásne telo. Bruško sa mu už jemne guľatilo, lebo nestíhal športovať tak často ako kedysi, ale inak bol svalnatý a mocný. Neustále ho chcela bozkávať. Najradšej by aj teraz ochutnala ešte raz každý jeho chlôpok a sýtla sa vôňou jeho pokožky.

„Takže... podľa farby by som povedal... že to nebude nejaké romantické písaničko... Počkaj, je to modrá... modrá ako obloha...“

„Alebo ako...“ napovedala mu.

„Alebo ako more!“ zvolal víťazoslávne, akoby hádal v kvíze.

„Nooo... si veľmi blízko!“

„Však si ty vymyslela nejaký výlet!“

„Si neskutočný! Ako vieš?“

„Ale, miláčik, veď ja viem o tebe všetko! Poznám ťa skoro tak dobre ako svoj pracovný stôl.“

„No dovoľ!“

„Takže som uhádol,“ otvoril obálku a nedočkavo schmatol list, prečítal si text a zvolal: „Ideme k moru!“

„A nie hocikam! Pozri sa!“ so šťastným úsmevom mu vytrhla z ruky poukaz. „Čo ti to pripomína?“

„Toto? No je tam nejaká voda... vyzerá to ako... Zelená voda! Uhádol som?“

„Skoro! Ale je to trochu ďalej!“

„Aha. A tu sú nejaké skaly... Tak potom to bude určite...“

„Capri!“

„Aha. Naozaj! Veď je to Capri! My ideme na Capri?“

„Konečne zavříšme svadobnú cestu, čo povieš?“ žiarila nadšením, akoby to ona bola obdarovaná.

„Uau! Tak to už hej! Ale pod jednou podmienkou!“

„Čo len chceš, drahý!“

„Pôjdeme na Mariške!“

„Vážne?“

„Posledné roky ju zanedbávame. Už som ju chcel dávno prevetrať. Zájdem s ňou ešte do servisu... Kedy ideme?“

„O dva mesiace. Našla som dobrú zľavu. Dvadsiateho ôsmeho júla. Aby sme sa mohli už aj okúpať v mori. Môže byť?“

„Pozriem sa ešte do kalendára... Ale pre Marišku by som odložil akýkoľvek termín,“ podpichol ju. „Prirodzene, aj kvôli tebe, drahá!“ opravil sa rýchlo a objal ju. „Ďakujem za prevapko.“

Trochu sa bála motorky, ale hlavne mala strach oňho, keď vedela, ako rýchlo na nej jazdí. Bola to jeho vášeň a nikdy by si nedovolila odhovárať ho. Vedela, že občas potrebuje vypnúť po dlhých hodinách v práci. Veľmi si želala, aby bol spokojný a šťastný. Lebo len vtedy dokázala byť šťastná aj ona. A jazdu

s ním si vždy vychutnávala. Vedela, že s ním je v bezpečí. Nikdy sa necítila tak bezpečne, ako keď bol pri nej a ona sa ho mohla držať. Aj ona mu chcela byť oporou, hoci ju svojimi starosťami nezaťažoval a čokoľvek sa v jeho pracovnom živote dialo, zostávalo pre ňu neznáme. Žila si však s ním ako v bavlnke, nikdy by jej nezišlo na um, že niekedy spozná toľký luxus. A ako vravel, robil to všetko pre ňu. Vedel, z akých biednych pomerov pochádza, a chcel jej to všetko vynahradiť. A ona sa mu za to odvdáčovala celým svojím srdcom.

I.

Sára bola najstaršia zo štyroch detí. Bola hrdá na svoje povinnosti a nikdy ani v najmenšom neprotestovala, keď jej mama kázala starať sa o Radku, Jakuba aj najmladšieho Jurka, chodiť na nákupy či pomáhať na družstve na dedine, kde vyrastala. Aj mama tam robila, vypracovala sa až na sekretárku obecného predsedu družstva a na svoje postavenie bola patrične hrdá. Napriek tomu, že ako tvrdila rodine, musela sa v práci občas zdržať až do noci. Keďže otec ťahal dlhé šichty na píle, povinnosti starať sa o deti pripadli najstaršej Sáre. Kamarátov na dedine veľa nemala, iba ak Julku od susedov, s ktorou kočikovala Jurka a pritom počúvala jej nekonečné vymyslené príbehy, ktorým sama verila. Bola trochu zvláštna a okrem Sáry sa s Julkou nechcel nikto kamarátiť. Vtedy ešte netušila, že aj ju postihne podobný osud.

Keď mala jedenásť, mama ju poslala za otcom na pílu s akýmsi listom. Rada sa zdržiavala na píle a vtedy tiež ochotne išla zaniest' otcovi maminu poštu. Držala za ruku aj Radku, mladšiu sestričku, ktorá bola nezbedné a zvedavé dieťa, a keď ju mala na starosti, nemohla sa od nej pohnúť ani na krok. Bola neposlušná a veľmi aktívna a Sára ju musela neustále strážiť, aby jej dieťa neušlo alebo nečľaplo do potoka. Nikto s ňou však nemal toľko trpezlivosti ako Sára. Nikdy na ňu nezvýšila hlas, na rozdiel od mamy, ktorá ju občas vybila po zadku, hoci to tiež

vôbec nepomáhalo. Len čo vošli do areálu píly, hneď sa jej malá vytrhla. Otec mal práve pauzu a debatoval s partiou robotníkov v montérkach, ktorí pofajčievali a posedávali na drevených brvnách.

„Ahoj, ocko!“ zvolala Radka a rozbehla sa k otcovi, len čo ho zbadala. Vrhla sa mu do náručia, na čo si ju otec posadil na kolená a hrdo ju pobozkal na rozpálené líce. „Puisli sme ťa poziet!“ zvolalo dieťa a chvíľu sa nechalo hojdať na kolenách. Dlhو to však nevydržalo a hneď sa rozbehlo nazad k Sára. „Sájka ti niečo doniesua! Pozui! Aj ja pue teba niečo mám! Nechaua som ti cokouádku! Uz som si nepuosiu!“ natiahla k nemu rúčku špinavú od čokolády, z ktorej poslednú tabličku zvierala v alobale.

„Och, ty pochábel!“ vzdychol si otec. „Ešteže si si už neprosila, aspoň mi kúsok zostal!“ potešil sa a zdvihol dcérku na ruky. „A ty, Sárka? Ako bolo v škole?“ obrátil sa na najstaršiu dcéru.

„Dobre, ocko. Niečo som ti doniesla. Mama ma poslala,“ odvetila Sára a podávala otcovi obálku.

„Fíha! To musí byť súrne, keď ťa za mnou poslala až sem,“ zamyslel sa otec a prezeral si zalepenú čistú obálku. „Počkaj, pocháblík, kamže letíš?“ zvolal za Radkou, ktorá mu zoskočila z kolien, a list si vopchal do vrecka na montérkach. „Bež za ňou, Sárka, lebo keď ujde do lesa, už ju nenájdeme!“ S tými slovami sa pobral k veľkej motorovej píle a pobádal chlapov, aby pokračovali v práci, pričom celkom zabudol na list od mamy. Sára bola zvedavá a veľmi sa zaujímala o otcovu robotu. Vždy si to chcela vyskúšať. Aj teraz. Zabudla na svoju malú sestru, ktorá utekala smerom k lesu, a fascinovane pozorovala otca, ako s rachotiacim náradím pristupuje k brvnám, ktoré na kope čakali na spracovanie. Sára bola netrpezlivá a zvedavá a aj trochu pochabá, čo jej mama vždy vyčítala. A tak si aj teraz zmyslela, že sa už nechce len prizerieť, a namiesto, aby bežala za

sestričkou, rozhodla sa, že otcovi pomôže. Pristúpila k nemu a z druhej strany uchočila brvno, ktoré sa práve chystal prepíliť. Otec sa na ňu usmial, spokojný, že ma dcéru takú šikovnú do roboty. Práve priložil ostrie nástroja k drevu, keď vtom rachot prehlušil iný zvuk. Akýsi hlasný vresk prichádzajúci zblízka, spoza jeho chrbta. Výskanie bolo také ostré, že prekonal aj ohlušujúce vrčanie motorovej píly. Otec sa vydesene obzrel za zvukom vychádzajúcim z úst dieťaťa.

Bol to okamih, moment, ktorý nikdy nemal nastať. Do vysokého detského vresku sa odrazu pridala ešte iný zvuk. Nebol taký hlasný, no napriek tomu ako čepeľ vnikol do ovzdušia napplneného slnkom horúceho letného dňa. Výkrik bolesti ustrnul vo vzduchu. Bola to sekunda. Tá, v ktorej sa otec vyplašene pozrel do tváre mladšej dcéry a pritom zabudol vypnúť nebezpečný nástroj vo svojich rukách. V tej istej sekunde sa ostrie píly dotklo Sárinej ruky a odťalo jej palec na pravej ruke, ktorou pridržovala kmeň stromu. Z rany sa spustila krv, valila sa na zem a vsakovala do dreva, kým v očiach dievčiny sa zjavila najprv otázka, potom bolesť, šok a napokon sa zavreli chránené bezvedomím.

Vladimír Podhorský sa z tej tragédie už nespamätal. Hrozilo, že než sa dostanú do najbližšej nemocnice, dieťa vykrváca. V poslednej chvíli Sáru zachránil primár chirurgie v Piešťanoch a po dvojtýždňovej hospitalizácii ju prepustili z nemocnice. Palec sa už prišit nepodarilo.

Táto tragédia mala za následok udalosti, ktoré sa odohrali v rodine Podhorských v priebehu ďalšieho roka a znamenali koniec pokojného, i keď skromného nažívania tejto jednoduchkej dedinskej rodiny. Sára zostala na pravej ruke len štyri prsty a miesto, kde mala predtým palec, teraz nosila obviazané. Nikto sa viac nedozvedel, prečo sa Radka, ktorá ušla do lesa, z neho vrátila s takým ohlušujúcim krikom, a ten osudovo vyrušil otca pri práci. Vladimír Podhorský sa od toho dňa menil

na trosku. Výčitky svedomia ho drvili čoraz viac. Zakaždým, keď sa pod oknami domu zjavila partia dedinských výtržníkov s ústami plnými nadávok a výsmechu, ktorým zasýpali jeho invalidnú dcéru, hádzal do nich kamenie ako pomätený a vyhráždil sa, že ich zabije, ak jej nedajú pokoj. Zdalo sa, že aj on ho nadobro stratil. Táto udalosť čoraz viac menila silného chlapa na biedneho pomätenca.

Sára neplakala. Nikdy sa neľutovala a vedela, že sa jej právom smejú. Veď už nedokázala ani písať pravou rukou. Musela sa naučiť držať pero v ľavej, a keď v triede písala kriedou na tabuľu, zasypávali ju salvy výsmechu, lebo jej dalo veľa práce naučiť sa úhľadne rysovať ľavou, ktorú mala nešikovnejšiu. Čoskoro sa jej vysmievali nielen v triede, ale aj na ulici a jediná priateľka, ktorá ňou nepohrdala, bola Julka. Sára sa stala rovnakým vydedencom ako ona.

Ale neľutovala sa. Nikdy neplakala nad svojím osudom ani ťažkým životom, len vtedy, keď si otcovi sadla na kolená a hladkala ho po zhrbenom chrbte, aby ho utešila v jeho zúfalstve a ubezpečila ho, že sa naňho nehnevá, jej vyhráždil slzy. Lebo videla, ako sa jej mocný otec pred očami mení. Akoby sa mu rozum mútil, akoby v ten deň spolu s dcériným palcom stratil aj kus seba. Nachádzala ho často zavretého v spálni, z ktorej sa mama niekoľko dní po incidente odsťahovala, ako bezradne sedí na posteli, čosi si šomre popod nos a chvíľami stráca pojem o realite. Čoskoro prestal chodiť aj do práce. Sára nerozumela toľkému zúfalstvu. Ani maminmu postoju k nemu. Bola chladná a tvrdá, neustále ho komandovala, nadávala mu, hoci sa zdalo, že on ju nepočuje. Málokedy sa do hádky zapojil, a tak si mama vystačila sama a brýzgala naňho, obviňujúc ho z dcérinho nešťastia, z potupy, ktorú na ňu zoslal, nazývala ho neschopným truľom, ktorý na rodinu zoslal trápenie, keď sa vykašlal na robotu. Otec zostal nezamestnaný, lebo riaditeľ pily mu čoskoro prestal tolerovať absencie a prepustil ho.

Sára pripisovala jeho nešťastie a večný smútok pocitu viny z toho, čo jej spôsobil, a až do toho dňa netušila, že za jeho úpadkom je aj čosi iné. Zabudla už na list, ktorý vtedy niesla do fabriky. Všetky udalosti toho popoludnia zostali zahmlené. Spomienky naň sa však usadili nielen hlboko vo Vladimírovi, ale aj v Radke, ktorá nepriamo spôsobila celú tú tragédiu. A hoci dieťa malo v tom čase len tri roky, zdalo sa, že si na všetko ešte aj po roku spomína.

Radka sa v noci často budila, kričiac zo sna, spotená a uplakaná. Sára, ktorá s ňou spala na jednej posteli, pričom oproti nim v jednej izbe spávali bratia Jurko a Jakub, ju zakaždým utešovala a celé noci prebdela, aby strážila sny, ktoré Radku neustále desili. Ráno si zväčša nepamätala na svoj nočný plač ani na sny, ktoré ju mátožili. Až raz, v jedno letné ráno, sa dieťa prebudilo s rozšírenými očami a akoby Sáru ani nevidelo, zahľadelo sa na jasnú oblohu.

„Dnes bude pršať,“ povedalo a zívlo.

„Ale nie, zlatko, nebude. Veď vidíš, že svieti slniečko,“ ubezpečila ju Sára.

„Bude. Viem to. A mama odíde,“ dodala akoby mimochodom.

„Mama už odišla. Do práce.“

„Nie do práce. Ona odíde.“

„Čo to vravíš, zlatičko? Išla do práce, ale večer sa vráti.“

„Nevráti. Odišla ďaleko. Videla som ju.“

„Kde si ju videla?“

„Mala so sebou veľký kufor. Ako vtedy, keď sa ti to stalo.“

„To sa ti len niečo snívalo.“

Dieťa sa pozrelo na sestru, akoby odrazu precitlo. „Aj pred rokom chcela odísť. Keby sa to nestalo, odišla by.“

„Drobček, nevymýšľaj si. Mama išla do práce a večer príde. No tak... upokoj sa,“ Sára nechápavo hľadela na malú sestru, ktorá v nočnej košeli utekala do kúpeľne. Tam si začala vyspevovať, akoby nič z toho, čo povedala, nemyslela vážne.